

Trossamfunn

Av Louis Warren Salvesen
(1921 – 2018)

Han levde i Mt. Vernon, Washington, USA

(Oversatt fra engelsk av Jan Lilleby)

Forfatteren underviste fra Bibelen ved en serie artikler han kalte «Fulness» - på norsk, fylde. Han var helt klart en som sto i «Apg. 28-bibelsynet» som undertegnede.

(PS: Det er noen få detaljer i Salvesens lære som jeg tar forbehold om, Jan Lilleby)

Det er flere faktorer som bidrar til uenighet og dissens blant de som hevder å være bibel troende, og formålet med dette skrivet er ikke å prøve og fjerne dette, eller er det noen gang tenkt at en fjerning av dissens kunne skje uten en Guddommelig inngripen (?).

Min eneste hensikt her er å forsøke å gi informasjon, og jeg hevder ikke å ha noen Guddommelig inspirasjon eller et «syn» om dette.

Og det er viktig å vite at ingen person eller gruppe som lever i ettertid av apostlene har noen Guddommelig inspirasjon, hva enn slike vil prøve å hevde.

Beviset på apostlenes Guddommelige inspirasjon var deres evner til å utføre mirakuløse gjerninger så udiskutable at selv deres fiender innrømmet Guds mirakuløse inngrep. Ingen slike evner har fantes etter at den siste av apostlene døde. Apostelen Paulus i brev til korinterne, nevner slike bevis i 1. Kor. 2, 1-5:

«...og min tale og forkynnelse var ikke ved visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts bevis.»

Han var ikke (antakelig) en dynamisk taler med en sterk framtoning/personlighet, men muligens det motsatte; han hadde en slags parese-aktig (engelsk: *palsy-like*) lidelse som gjorde ham skjelvende, og dermed gav et stakkarslig inntrykk utad, men han kunne utføre – noe også de andre apostlene kunne – offentlige mirakuløse gjerninger. Det nye Testamente er fullt av tilfeller om dette.

Enhver som hevder slik autoritet i dag må framvise disse miraklene...og jeg gjentar, mirakler som selv ens fiender ikke kan nekte for.

Det finnes bare en lære-autoritet i dag, og dette er Bibelen, og de riktige regler for å forstå denne har alt blitt påpekt i det førsteemnet. En kan bli tillagt,

antakelig den viktigste, en gjennomgripende etisk tilnærming.

Vet du hvor dissensen først oppstod blant de troende? Tro det eller ei, det startet med den gruppe troende som Paulus henvendte seg til i nevnte brev. 1. Kor. 1, 11-13:

«..for det er blitt meg fortalt at det er stridigheter blant dere....dere sier: Jeg holder meg til Paulus, jeg til Apollos, jeg til Kefas, jeg til Kristus. Er dere ikke da kjødelige? Hvem er da Paulus, og hvem er Apollos, annet en tjenere ved hvilke dere kom til troen...?» (Sitat er ikke fra norsk bibel, men forfatters ord som han fritt formulerte, overs. anmrkn.)

Så alt startet rett for nesen på apostlene, og, selvfølgelig, de gikk imot dette. Men da de døde så tok dette da overhånd. Og vi ser hva Paulus påpekte som opphav til dette – kjødelighet, eller mangel på kjærlighet. Hver gruppe ønsket å være den store «Jeg Er». På hebraisk betyr jo Jehova «Jeg Er». Så dette var en fornærmelse imot Guds hellige navn.

Nå finnes det så mange trossamfunn at man kan knapt klare å telle dem.

Sitat av enkelt-vers

En av faktorene som virker forvirrende i dag er den feilaktige bruken av det vi kaller «Bibel vers». Omkring år 1550 var det noen som besluttet at oppdeling i vers ville hjelpe bibelleserne slik at de raskt kunne finne hvor visse ting var skrevet, men dette har dessverre gitt en 'baksmell'. Du skjønner, disse vers-inndelingene deler faktisk opp enkelte setninger i to, og noen ganger i fire. Det nye Testamente for eksempel, utenom evangeliene, var ganske enkelt brever. Prøv å forestille deg om du skrev et brev og noen da delte opp brevet i to eller fire deler, og man siterte fra brevets enkelt-vers eller setningsdeler. Da kunne man forvrengte innholdet til noe helt annet enn det brevskriveren egentlig mente. Og dette er det som har skjedd med Bibelen.

Faktum er, at ved å repetere enkelt-vers så kan man bevise hva enn det er man ønsker å bevise ut fra Bibelen, det vil si, hvis ikke da en annen person nærstående sier seg uenig og finner fram mange bibelvers om dette. Personen kan motsi vedkommende, nettopp fordi at for hvert vers i Bibelen så finnes det andre enkelt-vers som motsier disse.

Hva man trenger å gjøre, er å lese en sammenhengende vers linje på minst fire eller fem vers, noen ganger flere, for å kunne forstå hva dette handler om (hvilken sammenheng, kontekst). Dersom en ikke gjør det slik, vil man kunne bli forledet til misforståelser. En større rekke med vers er jo kjent nettopp for å ha med konteksten å gjøre. Ett enkelt-vers er automatisk å regne som 'ut av sammenheng'.

Enkelt-vers siteringer er beryktet som «Bevis tekst» og er opphav til mange feilaktige idéer.

Denne idéen om vers-sitering blir ganske ofte brukt av slike som prøver å få Bibelen til å bevise noe som bare er oppkommet i deres egne hoder. Så samler de opp en masse bibelvers som synes å støtte opp under deres idéer; og for noen som ikke kjenner til konteksten i dette, kan det virke som om han kan ha rett i sin 'bibeltolkning', - han har jo sitert så mange skriftord - og på denne slumåten setter dem slikt oppspinn i sirkulasjon.

På grunn av vers-inndelingen av Bibelen, så er det veldig fort gjort å gå i fella og ved uhell «bevise» ens egne idéer. Dette er noe som vi trenger å beskytte oss imot. Alle så får vi opp egne idéer, det er jo naturlig, og vi liker å se at egne idéer viser seg å være riktige, for dette styrker jo ens moral og mot. Men om man hevder å være en bibeltroende, må man bestrebe seg å være bevisst på tanken om at det er Bibelen selv som er læren/læreren - og dermed være beredt på å gi opp visse idéer som viser seg å være feilaktige. Og om vi bruker Bibelen riktig, og alltid har konteksten/sammenhengen klart for oss, så vil våre idéer ofte vise seg å være feil. Trikket her, det er å kunne innrømme feilen og forandre ens ferd.

Og hva som kanskje kan være en vanskeligere ting, er å innrømme feil idet du blir konfrontert av en person som har beviser. Men om konteksten støtter opp under denne personen, da skulle du endre ditt syn, selv om ditt ego får seg en punktering. Å nekte å endre mening er i konsekvens en mishandling av Guds ord. Men det aller hardeste knepet inntreffer når to eller flere personer finner at de umulig kan være enige om et punkt, og dette punktet synes viktig for dem alle. Tendensen er at man skilles i sinne, og dette er feil. Fordi at i vår tid finnes det ingen troende som er Guddommelig inspirert (slik som apostlene). At man ikke heller kan gå fra hverandre i kjærlighet, når man eventuelt er uenige i ting, har forårsaket mye ondt blant troende.

Israels plass i Bibelen

Siktemålet mitt i denne artikkelen, er å kunne forklare Bibelen på en slik måte at en person som aldri har lest i den kan forstå dette og lære om Bibelen, selv om det eventuelt handler om de dypere ting i boken.

Det blir trodd at Bibelen er skrevet og tiltenkt for den vanlige mann av enhver nasjon, og derfor må være ukomplisert, enkel. De som presenterer den på en slik måte at den virker vanskelig og komplisert gjør ikke dette på rett måte. Alt kan synes komplisert når vi aldri har hørt om det før, men hvis vi først forstår de enkelte tingene så vil helheten bli klarere og mer tilgjengelig. Når vi starter så må vi merke oss en overordnet egenskap ved Bibelen. Nitti prosent av bokens 'tykkelse' opptas av Guds handlemåter med Israel. Dette inkluderer det såkalte Nye Testamente. Gud lot dem bygge et tempel for tilbedelse av ham og gav dem lover og forskrifter å overholde. Han sa at templet var hans hus midt iblant sitt folk. Templet stod hele tiden mens Peter og

Paulus og de andre forkynte. Gud handlet med sin fysiske nasjon ved å vise fysiske/virkelige «tegn og under». Peter og Paulus og de andre, gjorde nettopp slike ting helt ut i hele Apostelgjerningene, historieboken om den tidlige menighet og holdt ikke opp før rett før Israels tempel ble ødelagt, - og det må bare innsees at dette betyr at Gud bare handlet med Israels nasjon inntil da.

De hebraiske profetene lærte at Israel en dag skulle arve et evig kongedømme på denne jord, og hvis vi leser de siste to kapitlene av Åpenbaringsboken, den siste boken i Bibelen, som handler om endetiden, så ser vi at Den nye Jord som blir skapt etter at denne ufullkomne jord er ødelagt, er, overraskende, Israels jord, da de blir opphøyet, som blir synlig ved det faktum at lys skal utgå fra Jerusalem og opplyse hele jorden, og hedningene skal vandre i lyset fra den; solen er blitt overflødig. Dette er den endelige oppfyllelsen av profetenes ord.

Her kan vi se den viktige meningen med hebreerne i bibelhistorien. Det finnes dog slike som tenker at Bibelen lærer at Gud var ferdig med dem for alltid, da han tillot tempelet å bli ødelagt i år 70 e. Kr. Det kan bare gjentas at den Nye Jord er Israels jord. Hvis noen mener at Israel aldri overholdt Guds forordninger og de fornektet Messias, vil jeg poengtere at nasjonen var delt i to deler, og han så på dem som om de var to nasjoner. Den ene var «Israel etter kjødet» (vantrø eller urettferdige), og den andre var «Guds Israel» (disse som hadde akseptert Messias). Den ene nasjonen er helt uakseptabel for Gud, og vil bli fordømt; den andre vil få velsignelsene. I Matt. 21, 33-45 – Kristus taler til fariseerne – og gir dem lignelsen om den dårlige ektemann som forsøkte å stjele sin arbeidsgivers eiendom. I vers 45 får vi vite at han talte om dem. I vers 43 sier Kristus: «...Guds rike skal bli tatt fra dere, og bli gitt til et folk som bærer dets frukter (gode gjerninger).» Fariseerne representerte et kjødelig vantrø Israel. I Gal. 6, 14-16 nevnes «Guds Israel». Også Rom. 9, 1-8 taler om dette.

«Guds Israel» blir kalt for 'En liten rest' siden nå de vantrø utgjør en majoritet i befolkningen, og når Gud igjen tar opp sin handling med dem (majoriteten) så leser vi om dette i Åpenbaringsboken. Der leser vi om «tegn og under», og som er typisk for Gud i sin handlemåte overfor Israel. Det hele er ytterst symbolsk, for eksempel i kapittel 12 er *den lille rest* gitt i bildet av en kvinne, barnet er Messias, og dragen er Satan. I kap. 7, 1-8 blir 12 000 av hver stamme valgt ut for spesiell tjeneste.

I Åpenbaringsboken blir andre nasjoner nevnt bare når de kommer i konflikt med Israel. Gud forsvarer sitt folk, straffer de som angriper dem og velsigner de som tar parti for dem. Det er viktig at vi forstår at den boken har å gjøre med framtidshåp, velsignelser, og doms handlinger av Israel, og ikke tilregner dette å gjelde folket og det som skjer nå i vår tid.

Hva som faktisk hender nå er en parentes i Guds handlemåter med Israel. Offisielt begynte det i år 70 med rivningen av templet, og vi blir ikke fortalt når det skal stoppe. Det finnes referanser til hendelsene i Åpenbaringsboken i Det gamle Testamente så vel som Det nye Testamente, og i hundrevis av år har det vært slike som har påstått at «dette hender nå».

Den inneværende tidshusholdningen er unik. Den var aldri profetert om. Bare det framtidige Israel er gjenstand for bibelprofetier. Vi ser ingen «Tegn og under» hva gjelder de bibelske miraklene, det er bare helt stille. Det finnes ingen Guddommelig inspirerte bibellærere nå og troen som avkreves oss er ikke av «Lydighets typen» - slik det var da Gud var synliggjort gjennom miraklene. Vi er ikke rettferdiggjort gjennom gjerninger.

I dag er troen en abstrakt sak. Det er som et innsyn, basert på logisk oppdagelse heller enn at vi er øyenvitner. Og dette visker ut alle formaliteter og seremonier. Det er i sannhet en «åndelig» sak. Paulus var den som stod fram med dette. Han kom med dette (evangeliet) like før slutten av en 40 års test-periode for Israel (30 – 70 e. Kr.) og vi kan finne dette i Efeserbrevet og i Kolosserbrevet. Kol. 2, 16-23 forteller oss, «La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke, eller med hensyn til høytider eller ny-måne dager eller sabbat! ...hvorfors lar dere forskrifter pålegges dere om å ikke ta, om ikke å røre ved og ikke smake?»

Og det framtidige håpet og velsignelsene til de troende i denne inneværende tidshusholdningen er ikke det samme som det var for Israel (og de som levde før Abraham); disse skal under velsignelsen på Den nye Jord slik det fortelles i Åp. 21 og 22. I Ef. 1, 20 til 2, 7 – er det lagt ut om det nåværende framtidshåpet for oss troende. Det blir vist oss at dette er ikke et jordisk håp, men et himmelsk: Oppe i himlene, som en kontrast til «På Den nye Jord».